XIII. évf. 4. szám 2001. július-augusztus

MARANA THA

JÖJJ EL, URAM!

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Jel 22,20

Csilik János: „Megtaláltam, akit szeret a lelkem”

Bécser Róbert OFM.: Jézus az Úr! Én megbocsátok...

A HIT ALAPJA A SZERETET

Életünk alapigazságai

A szeretet a kulcsa a személyiség helyes kibontakozásának is. Ha nem kap elég szeretetet, ha nem akar önzetlenül szeretni, elveszíti önmagát. Eltorzult, romlott személyiséggé válik, aki boldogtalanná teszi magát és környezetét. Minden szülői nevelésnek, iskolai oktatásnak, imaközösségnek arra kellene irányulnia, hogy a rábízottak megtanuljanak igazán szeretni és hűségesek legyenek ehhez minden körülményben.

A hit a szeretet cselekedeteiben nyilvánul meg (Jak 2,17)

Ki ne ismerné Pál apostol gyönyörű himnuszát a szeretetről. Kiben ne fordult volna meg az a gondolat, hogy nem tudok így szeretni, vagy egyáltalán képes vagyok én az Evangélium mércéje szerint szeretni? A kérdést – fontossága miatt – mindenkinek meg kell vizsgálni, hogy egykor méltóképpen tudjon megjelenni az Úr színe előtt.

„Osszam el bár egész vagyonomat a szegényeknek
S vessem oda testemet, hogy elégessenek,
Ha szeretet nincs bennem,
Mit sem használ nekem."
(1Kor 13,3)

Egészen biztos, hogy az ember Istentől jött és Istenhez tér vissza! Mivel *„Isten maga a szeretet"* (1Jn 4,8), így is lehet fogalmazni: szeretetből teremtődött és a szeretet országa lesz örök lakóhelye (hacsak nem utasítja el bűnös életével). Tehát **a szeretet létének alapja!** Semmi más nem tudja igazán boldoggá tenni, mint az, hogy szeressen és elfogadja mások szeretetét. Minden másból fakadó boldogság hamis!

Ugyanakkor a szeretet a kulcsa a személyiség helyes kibontakoztatásának is. Ha nem kap elég szeretetet, ha nem akar önzetlenül szeretni, elveszíti önmagát. Eltorzult, romlott személyiséggé válik, aki boldogtalanná teszi magát és környezetét. Minden szülői nevelésnek, iskolai oktatásnak, imaközösségnek arra kellene irányulnia, hogy a rábízottak megtanuljanak igazán szeretni és hűségesek legyenek ehhez minden körülményben.

Vallási értelemben is a cél a szeretet növekedése, ami a szeretett személy (Isten) ismerete által érhető el. Akit nem ismerek (vagy rosszul ismerek), azt nem tudom szeretni. Isten ismeretét segíti bennünk a Szentlélek! *„Isten bensőjét nem ismeri senki más, csak Isten Lelke... Mi... Isten Lelkét kaptuk, hogy megismerjük, amit Isten nekünk ajándékozott"* (1Kor 2,12). *„Isten szeretete kiáradt szívünkbe, a ránk árasztott Szentlélek által"* (Róm 5,5; 8,16).

Ez a Szentlélektől felkínált segítség, ajándék. Neked kell eldönteni, hogy ezt az ismeretet milyen mélységben fogadod be. Csak a fejedbe vagy a szívedbe is? Csak a szívedbe is befogadott ismeretnek tudod alárendelni akaratodat, és így tudja az irányítani mindennapi életedet. A szentek zseniálisak voltak abban, hogyan lehet egy ismeretet a középpontba helyezni és addig gondolkodni rajta, amíg életté nem válik. Szent Ferenc, amikor az Evangéliumból megismerte az Úr hozzá szóló üzenetét, rögtön munkába fogott, hogy megújítsa az Egyházat. Árpádházi Szent Erzsébet a szegények szeretetét és szolgálatát értette meg az Evangélium által és erre szánta egész életét.

Mit gondolsz, mi fog történni, amikor növekszik benned Isten ismerete? Kitárul előtted és magával ragad a végtelen szépség, jóság, igazság, bölcsesség! Lehet nem szeretni azt, aki végtelenül jó?... aki végtelenül szép? Lehet nem szeretni azt, akiben nincs semmi rosszindulat, hamisság, hanem csupa jóság és igazság? A válasz egyértelmű! **Engedd, hogy magával ragadjon a végtelen! Mert így válik a földi élet megkezdett örök életté!** Hiszen az nem más, mint határtalan módon megismerni és befogadni a végtelen jót. A hit által ez már most megkezdődhet benned!

Isten ismeretének hitelességét (valódiságát) mutatja a szolgálni akarás vágya. Sokan, amikor a szolgálatról hallanak, visszahúzódnak, mert csak a terhet veszik észre. De aki igazán ismeri az Urat, az nem a terhet, hanem az örömöt érzi. Kitüntetésnek veszi, hogy szolgálhatja valamivel Azt, aki végtelen gyöngédséggel... szolgálja őt életének első pillanatától fogva... Így érted meg az áldozat titkát is. **A szeretet mindig szeretné megmutatni önmagát áldozatokkal, akár élete feláldozásával is.** Ennek fényében a lemondás nem verejtékes munka gyümölcse, hanem a szív elragadtatásában adott viszont ajándék. Hiszen annak adod magad, aki már sokkal előbb föláldozta magát érted a kereszten (Jn 3,16).

Ezért **ne félj az áldozattól, ne félj a szenvedés keresztjétől, ne félj a szolgálat terhétől, mert mindez kegyelmi ajándék... kegyelem azért, hogy több légy, hogy növekedj, hogy eggyé válj a végtelen szeretettel.** Szenteld meg a szenvedés perceit azzal, hogy föl-

ajánlod az Úrnak... de mindig szerető szívvel, ahogy Pál írja (1Kor 13,1-3).

A nagylelkű szeretet nem születik meg azonnal benned (hiszen annyi hidegség, közöny, önzés lakik a szívben); kérni kell... ki kell imádkozni, nehogy értéktelen legyen áldozatod az Úr előtt (mint Káiné). „Jézus, add, hogy olyan szeretettel hozzam meg ezt az áldozatot, amilyen szeretettel Te áldoztad fel magad az Atyának!" Ilyen vagy ehhez hasonló szavakkal kérdd, hogy megszűnjön szíved hidegsége és önzése.

A Sátán jól ismeri a szeretet erejét, hiszen lázadása előtt ő is a szeretet extázisában volt az Úr előtt. Ezért mindent megtesz, hogy szívedet önzővé és hideggé tegye. Nemcsak a gyűlölködő érzésekre gondolok, hanem minden olyan magatartásra, gondolatra, gátlásra, lelki sérülésre, amely visszatartja benned a szeretet megnyilatkozásait. Tudja, hogy az ember lelke mélyén nagyon vágyakozik arra, hogy szeressen és szeretve legyen. Mégis annyira meg tudja zavarni az ember gondolatait, hogy elutasítja azt, amire legjobban vágyakozik. Ennek az ellentmondásnak a kínjából születnek a káros szenvedélyek, pusztító indulatok, a harag és gyűlölet érzései. Mert hosszú távon nem tudja elviselni „normálisan" a szeretet hiányát. Ahol meghalt (vagy nem működik) a szeretet, ott meghal (nem működik) a hit is. Ahol pedig nincs hit, ott nincs kapcsolat Istennel, az élet forrásával. **Ezért nagyon figyelj a szeretet szívdobbanásaira!** Figyeld meg minden nap, mi az, ami gátolja vagy elfojtja a szeretet működését. Kezdd el lelki életedet erre építeni! **Kérdd az Urat, adjon minden nap alkalmat arra, hogy szeress, hogy valakinek örömöt okozz, hogy valakivel kedves légy. Ezen az úton fog megváltozni a világ!** Így fog egyre teljesebben megnyilatkozni előtted Isten, mert *„Isten maga a szeretet"* (1Jn 3,2).

Katona István
főszerkesztő

Jézus az Úr! Én megbocsátok...

III/1. rész

Szeretnék előre elnézést kérni, ha olyasmit mondanék, amivel valakit megbotránkoztatok. Négy évvel ezelőtt jöttem rá, hogy a Szentlélek nemcsak a Szentháromság egyik személye, hanem olyan **élő személy**, akivel napi kapcsolatban lehet lenni, és aki átalakítja az ember szívét. Ezalatt a négy év alatt rengeteget tágított a szívemen. Pont ezekben a kérdésekben, amelyekről most fogok beszélni, gyökeresen megváltozott a véleményem... rengeteg dologban, rengeteg dologból meg kellett térnem. Őszintén megmondom, hogy még az elmúlt héten is, amikor ezen rágódtam és gondolkodtam, akkor is jöttek föl bennem olyan dolgok, amelyek nagyon megdöbbentettek: hogy én még mindig itt tartok? És az Úr a múlt héten is, sőt talán még ma éjszaka is tágított a szívemen. Nem tudom, a te szíved mennyire van kitágítva? Nem tudom, hogy mennyire gondolkodsz a Lélek szerint?

Lehet, hogy olyat mondok, ami még nagyon meredek számodra, de azt kérem, hogy különböztesd meg, mert erre van szükséged! El tudod fogadni? Kérlek, ne botránkozz meg! Én magam biztos, hogy négy évvel ezelőtt megbotránkoztam volna a saját szavaimon. Azzal kezdeném, hogy hozok néhány konkrét példát és igyekszem egészen végig nagyon konkrét lenni.

Amikor a rendszerváltás tájékán a társadalmi életben jobban megnyilvánulhatott a kereszténység, nagyon sokan, akiknek volt mit szégyellniük vagy volt miért félniük, azt mondták, majd meglátjuk, hogy ha ezek keresztények, akkor tényleg meg tudnak-e bocsátani? Majdnem hogy köztörvényes bűnözők, gyilkosok, pufajkások hivatkoztak erre, és az embernek szinte kinyílt a bicska a zsebében, mit képzelnek, ahelyett, hogy meghúznák magukat, még itt követelőznek és rajtunk kérik számon, hogy bocsássunk meg nekik, mert mi keresztények vagyunk.

Aztán egy másik kép. Most volt a trianoni évforduló és az előtte lévő napokban kiplakátolták Esztergomban, hogy „nem felejtünk". Egy hatalmas bakancs volt látható, amely a levegőbe lendül, mintha rúgni akarna, és a bakancsnak a talpára rá volt írva: „Nem felejtünk." A rendezvény támogatói között neves helyi lelkészek, ifjúsági csoportok is fel voltak sorolva, a plakát maga azonban fenyegető volt. Volt benne valami ijesztő. Amikor erről vitatkoztunk (papok is nagyszámban jelen voltak) az egyik paptestvér megjegyezte: „Hát igen, keresztények vagyunk, de hülyék nem!" Ez rendkívül jóleső érzéssel töltött el mindenkit, hogy milyen frappánsan megmondta: „Keresztények vagyunk, de hü-

lyék nem!" Nem felejtünk! Nem vagyunk kötelezhetők a megbocsátásra! Rengetegszer lehetett hallani ilyen magyarázatokat, hogy: igen, a bűnösöknek meg lehet bocsátani, főleg politikai értelemben, de ehhez először az ő részükről van szükség bűnbánatra. Tartsanak bűnbánatot, vallják meg bűneiket és utána meg lehet nekik bocsátani! Vagy azért, mert tudom, hogy mi történt Trianonban, milyen igazságtalanság ért bennünket, ez még nem jelent haragot.

A tudás nem bűn, én mégis azt mondom, hogy mind a két megközelítés sántít valahol, nem egészen jó, mert mind a két esetben lepereg a felelősség rólunk, keresztényekről. Mutogatunk a másikra és azt mondjuk, hogy igen, én megbocsátok, de először ő tartson bűnbánatot, ő kérjen bocsánatot, ő vallja meg a bűneit és akkor meg lehet neki bocsátani. Vagy megbocsátunk, elfelejtünk dolgokat, de azért itt hátul, a fejünkben, megmarad. Tudnunk kell, hogy mi történt, tudnunk kell, hogy milyen szenvedések értek bennünket és ezt át kell adnunk – ez a történelem, ez az igazság, ez a valóság. Azt mondom, ezek a dolgok igazak, de valahol mégsem erről van szó, mert mindennek két oldala van. Olyan ez, mint a rádióadás: van egy készülék, amely veszi az adást, de valahonnan ezt sugározni kell, és én ne azzal foglalkozzak, hogy a különböző ellenfeleink hogyan állítják a saját készülékeiket, hogy mit fognak és mit nem fognak, és ne rájuk hárítsam a felelősséget. Nekem egyetlen egy esélyem van, hogy belenyúljak a környezetembe, hogy tompítsam a gyűlöletet és ez az adás oldaláról kezdődik.

Azt mondtam, hogy keresztények vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy hülyék lennénk. Mit mond Jézus minderről? *„Hallották a parancsot: Szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is! Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösödet is! S ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira! Aki kér, annak adj, s attól, aki kölcsönt akar tőled, ne tagadd meg!* (Mt 5,38-42)

Különösen egy dologra hívnám fel a figyelmet. Azt mondja, hogy aki ezer lépésre kényszerít, azzal menj el kétannyira. Tudni kell, hogy a korabeli római birodalmi törvények előírták, hogy az állampolgár köteles elmenni, elkísérni a római katonát és cipelni a fegyverét, a csomagját, de hogy mérsékelt legyen ez a kizsákmányolás, csak ezer lépést írt elő a törvény. És akkor Jézus azt mondja, hogy menj el kétannyira. Ez egy gyönyörű kép: add a köntösödet. Úgyse kéri senki se a ruhánkat, ugye milyen szép költői kép, mert a legszegényebbnek is akad ruhája. És menjek el vele hosszabb távra, kísérjem el, ez is olyan szépen hangzik! De ha belegondolunk, hogy itt arról van szó, hogy az ellenséget kellett elkísérni – önként! – még egyszer annyi ideig vinni a fegyverét, a málháját, amit ellenünk fordíthat, akkor itt valami nagyon furcsa dologról van szó, ez már kimeríti a világ szempontjából a „hülyeség" fogalmát.

Nagyon nehéz lehetett ezt megmagyarázni a kívülállóknak, hogy mit csinált, miért vitte az ellenség fegyverét, tudva, hogy a saját falvát esetleg már legközelebb megszállja. Érzitek, hogy itt valami olyasmiről van szó, ami nem magyarázható meg csak emberi ésszel? Hogy egy picit jobban megvilágítsam, milyen rendszerben gondolkodik Jézus és hogyan helyezhetők el ezek a dolgok, szeretnék a **szeretetről** beszélni.

Háromféle szeretetet lehet megkülönböztetni.

Az első szeretet **a bűnös szeretet**, az a bűnös szeretet, amely önmagát szereti és nem foglalkozik a következményekkel. Teljesen mindegy számára, hogy mi történik, ha megkíván egy autót, feltöri és elviszi; ha megkíván egy nőt, megerőszakolja; ha egy gyereket, akkor azt – ami kell neki, azt rögtön megragadja. Nem érdeklik a következmények. Ez a bűnös szeretet, az a szeretet, amit a társadalom is elítél. Ez az, amit üldöznek, amiért börtön jár: önszeretetből pusztítani, értékeket pusztítani. Ebben mindenki egyetért: a lopás, a rablás, az erőszakoskodás bűn. Amikor ezt hirdetjük, nagy helyeslésre találunk az Egyház minden körében. A Galata levél felsorolja mindezt: *„A test cselekedetei nyilvánvalóak: paráznaság, tisztátalanság, ellenségeskedés, viszálykodás, vetélkedés, harag, veszekedés, pártoskodás, irigykedés, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Amint ezelőtt mondtam, most megismétlem: akik ilyesmit tesznek, nem lesznek Isten országának örökösei."* (Gal 5,19-21)

Amíg ezt hirdeti az Egyház, amíg erről beszélünk, addig mindenki egyetért velünk, hasznosak vagyunk a társadalom szemében. A leghitetlenebb ember is azt mondja, hogy az, ami becsületes, az jó, erre szükség van, féken kell tartani a bűnösöket és ezért az Egyház társadalmilag hasznos.

Aztán van egy következő lépés: **a tisztességes szeretet** szintje. Ennek alapja a természetjog, egy törvényesített, mérsékelt önzés. Úgy lehetne röviden összefoglalni, hogy a szabadságom egészen addig tart, ahol a másik emberé kezdődik. Mindent szabad, amivel nem ártok másnak, addig a pontig azt csinálok, amit akarok. Ezekről a dolgokról már a keresztényekkel is nagyon nehéz beszélni, mert mindig fölteszik a kérdést, minek bánjak meg olyan dolgokat, amelyekkel senkinek sem ártottam? A szexualitás kérdésében is például nagyon

nehéz megmagyarázni dolgokat, sokszor nehéz ésszel továbblépni, mert a tisztességes szeretet mércéje, amit a világ nagyrészt elfogad, nem egészen esik egybe a keresztény erkölccsel. A tisztességes szeretet körébe tartozik az a szeretet, amellyel a családomat szeretem. Ez normális, mindenki szereti a családját, szereti a barátait, szereti a hazáját. Ezek alapvetően jó dolgok. Ezekről szól a Tízparancsolat és ezekről szól a természetjog.

Sokat vitatkoznak arról, hogy bevezessék-e az erkölcstant alternatív hittanként az iskolákban. Egy nem hívő iskola igazgató mondta egyszer: ő nyugodtan beengedné a papokat is az iskolába, és nem tudja, miért kell ezen ennyit aggódni. Ez politikai probléma és ő ugyan nem hívő, de hát mi kárt okozhat egy pap, legfeljebb egy kicsit erkölcsösebbek lesznek a diákok. Jó lesz az a hittanóra vagy nevezzük erkölcstannak, teljesen mindegy. A lényeg az, hogy egy kis tisztességre tanítsuk az embereket. Szóval ez valami ártalmatlan dolog, olyan hab a tortán. Olyan lelki rendőrségféle, amire szükség van az iskolában. Erről lenne szó? Ez a kereszténység?

Hadd mondjak egy példát! Chesterton, a híres angol konvertita kesereg arról, hogy az emberek nem olvassák a Szentírást, nem járnak templomba és a keresztény Anglia egyre hitetlenebb lesz. Azt mondja, az a baj, hogy fölcseréltük a keresztény szót valami mással. Előveszi a hivatalos anglikán egyház állami hitvallását, amit a király pecsételt le és írt alá, és végigelmélkedi az állításokat, hogy ki a keresztény, milyen a keresztény, és azt mondja, hogy minden egyes alkalommal, amikor elhangzik, hogy a keresztény ilyen vagy olyan, akkor kiveszi a keresztény szót és beteszi helyére a gentleman vagy úriember szót. Minden mondat a helyén marad, az egész szöveg értelmezhető. A keresztény becsületes, nem hazudik, nem árt szándékosan. A gentleman becsületes, nem hazudik és mehetünk pontról pontra. De hát akkor minek ez a cirkusz? Minek templomba járni? Miért olvasgassam a Bibliát? És a legtöbb ember kihúzza magát. Ismerős a dolog? Azt mondja: de hát én ezt mind megtartom, nem járok templomba, de még így is jobb vagyok, mint az a másik, aki ott ül reggeltől estig. A cél az, hogy jók legyünk, becsületesek legyünk és tisztességesek legyünk. Hasznosság az egész. A kereszténység társadalmilag hasznos. Ha szükséged van rá, akkor mintegy mankót vágd a hónod alá. Ha nem kell, örülj neki, hogy mankó nélkül is tudsz járni. Ha elzüllött a gyermeked vagy a családod, akkor hívjál segítséget! Rengetegszer előfordul, hogy azok a szülők, akik nem tudnak mit kezdeni elzüllött gyermekükkel (mert nem szerették őket eléggé, vagy nem töltöttek elég időt velük, nem foglalkoztak velük), és a gyermek bajba kerül, elkezd kábítózni. Akkor jönnek és telefonálnak: ó, hát hallottuk, hogy van itt egy közösség... és az atya olyan szívhez szólóan tud beszélni, jöjjön és csináljon valamit, szabad kezet adunk.

De hát nem erről van szó! A kereszténység nem egy lelki rendőrség vagy egy pszichiátria.

Hogy ez a tisztességes szeretet mennyire nem elég, arról Jézus elég keményen és világosan beszélt: *„Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? Nem így tesznek a vámosok is? S ha nem köszöntitek, csak barátaitokat, mi különöset tesztek? Nem így tesznek a pogányok is? Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!"* (Mt 5,46-48)

Mi is ez? Mi ez a tökéletes mennyei Atya? Mi ez a mérce a tisztességes szereteten túl? Azt hiszem, a szavak ismerősek. Jézus nagyon magasra teszi a mércét, nem árul zsákbamacskát. Az Ő szeretete nem az ószövetségi tisztességes törvény szeretete, nem a „betartom és utána tartom a markom, hogy üdvözüljek"-féle szeretet. Nem ez az árukapcsolásos szeretet, amelyben kiszámítom, mennyit kell tennem ahhoz, hogy éppen be tudjak siklani a mennyországba.

Jézus egész küldetése ezen a törvényen és számítgatáson alapuló, tisztességes szeretet ellen irányult. Ezt akarta lerombolni. Természetesen nem azért, hogy visszatérjen az önző szeretethez. Jézus egy harmadik lépcsőfokról beszélt mindjárt a küldetése legelején. Amikor a nyolc boldogságot meghirdette, kiderült, hogy valami egészen új, valami radikálisan új dologról volt szó. *„Boldogok a lélekben szegények: övék a mennyek országa. Boldogok a szomorkodók: majd megvigasztalják őket. Boldogok a szelídek: övék lesz a föld. Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot: majd kielégítik őket. Boldogok az irgalmasok: majd nekik is irgalmaznak. Boldogok a tisztaszívűek: ők meglátják Istent. Boldogok a békességesek: ők Isten fiai. Boldogok, akiket az igazságért üldöznek: övék a mennyek országa."* (Mt 5,3-10)

Csodálatos költemény! Milyen jó hallgatni! Hányszor hallottuk, olvastuk és olyan kellemesen cseng a fülünkbe. Jézus ezzel kezdi nyilvános működését.

Ősi kísértés az Egyházban, hogy megkülönböztetjük a tisztességes szeretetet a jézusi szeretettől. Ezt úgy csináljuk, hogy azt mondjuk, van egy keresztény alap, ami mindenki számára kötelező, és vannak dolgok, amelyek úgynevezett evangéliumi tanácsok, amiket a második körben ajánlunk. Azt mondjuk, alapvetően az a fontos, hogy legyél tisztességes és állj a Tízparancsolat alapján. Ez kötelező, de a tanácsok már nem.

Ismerjük a gazdag ifjú történetét. Tipikus példa erre: mindent megtett, betartotta a parancsokat. Hol van ma ilyen ember? Gyermekkorától fogva ott volt a gyülekezetben, olvasta az Írásokat, adakozott, minden törvényt betartott. Nem hiszem, hogy egykönnyen tud-

nánk ilyen fiatalokat találni, akik mindent betartottak kicsi gyermekkoruktól fogva. És mégis, amikor Jézus a szíve felől kezd vizsgálódni, kudarcba fullad a dolog. Ott áll Jézus előtt, szemtől szembe Vele, majd megfordul és szomorúan távozik (Lk 18,18-23). Mire ment a tisztességes szeretettel, mire ment a törvényekkel, a vallásosságával? Nem tudott ezeken továbblépni, pedig mindez jó alap lett volna arra, hogy a szívét Jézus tovább tágítsa és így a tisztességes szeretet világából átlépjen Jézus szeretetének a világába.

Mi volt a baj? Mi az a fedezet, ami ahhoz kell, hogy megtegyük ezt a lépést, hogy átlépjünk a harmadik szintre, arra, amelyre nem sikerült a gazdag ifjúnak átlépnie? Hadd mondjak egy példát. Nemrég osztálykiránduláson voltam. Esztergomban tanítok, egy negyedikes osztályom van, akikkel búcsúzóul elmentünk egy hétre Erdélybe. Déván egy árvaházban kezdtük a programot, onnan kirándultunk a déli Kárpátokba. A fő célom az volt, hogy ezek a kamasz fiúk lássanak közelről egy árvaházat, lássák ezeket a gyerekeket. Ez egy ferences árvaház. Ennek a története az, hogy nem akartak árvaházat csinálni. Volt egy kolostor rom a vasútállomás közelében, amit a mai napig nem adtak vissza az Egyháznak. Letelepedett ott két testvér, hogy legyen legalább valami élet a templomban. Elkezdtek kapirgálni a romok között, aztán az egyik vasárnapi szentmise után éppen ebédelni mentek volna (kaptak egy hívőtől ebédet), amikor megjelent három koldusgyerek és kéregetni kezdtek a templom előtt. Akkor azt mondta az egyik testvér, hogy az, amiről a misén beszélt és mindaz, amit eddig csinált, semmit sem ér, ha ennek a három 5-6 éves forma gyereknek, akik a templom ajtajában ülnek csak a kezébe nyom egy-két lejt és elmegy, megeszi a rántott csirkés ebédet. Érezte, hogy itt valami nagyon fontos dolog fog eldőlni.

Olyan lehetett, mint amikor a gazdag ifjú megállt és lepergett előtte, hogy mit kér tőle Jézus. Az a testvér is erre gondolhatott: mit kér tőlem Jézus... tőlem, aki betartottam mindent, aki elmondtam a vasárnapi misét, a szép prédikációt, magyarul énekelve, erősítve az ottaniakban a magyarságot... De valami hirtelen hiányzott... És akkor ezt a három kisfiút „lesz, ami lesz" alapon kézen fogta és elvitte magával ebédelni. Jut, amennyi jut – gondolta. Bár félt a társától, hogy mit fog ehhez szólni, de aztán lassan-lassan, ahogy elfogadta ezt a három gyereket, akik bejártak hozzá, jöttek az újabb találkozások egymás után. Az aradi állomáson találkozott egy kislánnyal, aki kéregetett. Megkérdezte tőle, hogy hol lakik. A kislány elvitte hátra, az állomás mögé és megmutatta az ott lévő kukákat. Az egyik kukában volt kialakítva neki egy kis alvóhely. Egy éve ott lakott, ott húzta meg magát. Talán 7 éves lehetett... Egymás után jöttek az események, és ez a testvér mindig igent mondott. Ma ott áll egy árvaház, több mint kétszáz gyerekkel, a legkülönfélébbekkel.

Mi is ott töltöttünk három napot a fiúkkal. Megkérdeztük, miből tartják fenn ezt az árvaházat, hogyan lehetséges kétszáz gyereket etetni úgy, hogy az állam alig segíti őket, sőt szinte ellenséges, mert mint mondják, mindenkit magyarrá tesznek az árvaházban. Kiszámoltuk, hogy csupán 5000 forint egyetlen gyerek havi tartásdíja. Hát ez semmi! Mi az az 5000 forint? Egy gyerek egy hónapra. Az állami árvaházból is ki lehetne hozni minél több gyereket, hiszen sok magyar katolikus gyerek van, akiket odaadnának, és annál kevesebb a teher. Néhány fiúban megfogalmazódott az az ötlet, hogy adjuk össze a pénzt, vagyunk vagy harmincan az osztályban. Fejenként havonta egy erősebb fagylalt ára az, ami egy gyerekre jut. Mibe kerül, az osztály fogadjon örökbe egy kislányt – mondták. Amikor hazajöttünk, azoknak, akik különböző okokból nem voltak ott az osztálykiránduláson – hatan-heten –, a többiek lelkesen mondták el, hogy mit szeretnének, és kérték, hogy ők is adják be azt a 240 forintot, ami a rájuk eső rész, hogy így összejöhessen az 5000 forint. Azok között, akik nem voltak ott, nem látták ezeket a gyerekeket és nem hallották a történetüket, többen is akadtak, akik azt mondták: „miért segítsek rajtuk, ott az állam... ez a románok dolga", és hogy „nem én tehetek róla, nem én csináltam azokat a gyerekeket... vannak nekik szüleik, gondoskodjanak azok róluk..." Volt aki azt mondta: „minden nyomorúságot nem lehet felvállalni, nem tudok mindenkin segíteni." Akik ott voltak Déván, látták és megszerették a gyerekeket, azok nagyon megdöbbentek és haragosak lettek társaikra.

Ekkor két szélsőség, két világ csapott össze egymással. Megpróbáltam elmagyarázni, hogy azok, akik nem voltak ott, nem találkoztak azokkal a gyerekekkel és ezért nem tudják, hogy miről van szó. Ők a józan paraszti eszükkel gondolkodtak. Egyszerűen tisztességesen gondolkodtak, hiszen sokan éheznek a világon, miért pont ők, miért pont ezek a gyerekek, mi közük hozzájuk...

Bécser Róbert OFM

(Elhangzott a Budapesti Regionális Katolikus Karizmatikus Találkozón 2000. november 25-én.)

A feltámadásban hiszel vagy a reinkarnációban?

Neked is szól a kinyilatkoztató Isten szelíd figyelmeztetése: *„Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől származnak-e, mert sok hamis próféta rontott a világra* (1Jn 4,1).

Meg akarod-e őrizni keresztény hitedet? Meg akarod-e tartani egységedet Jézus tanításával?

Figyelj, vizsgálódj és **dönts**!

Miért terjed a reinkarnáció tana?

Az élet, a világ bizonytalansága miatt napjainkban sokan természetfeletti igazságokra, vallási élményekre vágynak. Érthető, hogy az ember ebben is a könnyebb, az olcsóbb és a neki tetszetősebb megoldásokat keresi. Így élednek fel ma álvallási mozgalmak, amelyek szellemi divattá válnak. Egyre többen vélekednek egy hamis békülékenység, hamis ökumenizmus jegyében így: „neki is igaza van, neked is, meg nekem is..." Veszélyes igénytelenség ez, mert ha az ember nem veszi a fáradságot, hogy keresse és tisztelje az igazságot, könnyen olyanok befolyása alá kerülhet, akik kihasználják, érdeklődéséből anyagi hasznot húznak.

Honnan jön?

A keleti vallásoktól érkezik hozzánk, elsősorban a hinduizmus nagyarányú mai missziója nyomán. Ha jól odafigyelünk, látjuk, hogy a lélekvándorlást a New Age (Új Korszak) névvel jelölt álvallási mozgalom terjeszti, amely távol-keleti alapokon próbál létrehozni egy „egyetemes vallást". Aki különféle jógairányzatokhoz, divatos lelki technikák kurzusaihoz, a dianetikához vagy a reiki álgyógyító mozgalmához, keleti küzdősportok, illetve természetgyógyászat tanfolyamaihoz csatlakozik, felfedezi, hogy ezek oktatói, képviselői szinte mind ezt a tant hiszik vagy terjesztik.

Mit hirdet ez az elmélet?

A lélekvándorlás tanítása röviden: az „örök egy"-ből kiszakadó lélek arra kényszerül, hogy minduntalan új testet öltsön fel, hogy az újraszületések sorozata után megtisztulva visszaolvadhasson a világlélekbe (amelynek az egyes keleti vallások különféle neveket adnak).

Keresztényként ezt imádkozom:

„Hiszek a test feltámadásában."

Ellene mondok tehát a lélekvándorlás tanának, mert tudom, hogy két úrnak egyszerre nem lehet szolgálni. Áldalak Téged, Istenem, mert Te szereted, amit alkottál: az anyagi világot is, melyből testem épül. Hiszem, hogy ez nem börtöne lelkemnek, hanem vele szoros egységet alkot az egyetlen, földi életem során. Vallom Krisztus megtestesülését, halálát és feltámadását. Köszönöm, Jézus, hogy Te örömmel magadra vetted testi életünket, osztoztál a sorsunkban. Hálát adok feltámadásod örömhíréért. Osztozni akarok életedben, hogy részem legyen feltámadásodban is. Hiszem, hogy testem-lelkem egységében én magam támadok fel, örök boldogságomat és teljes önmagamat így nyerem el Országodban. Amen.

A Szentírás így szól hozzánk:

- *„Mert tudom, hogy Megváltóm él, s a végső napon felkelek a földről; és ismét körülvesz bőröm, és saját testemben látom meg Istenemet: én magam látom meg Őt, és önnön szemem nézi Őt, és nem más! E reményem van eltéve keblemben!"* (Jób 19,25-27)
- *„Az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg, és utána ítéletben legyen része."* (Zsid 9,27) !!! (Jób 19,29)
- *„Akik jót tettek, feltámadnak az örök boldogságra, akik gonoszat tettek, feltámadnak az örök kárhozatra."* (Jn 5,29)
- *„Ha Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a ti hitetek-nek..."* (1Kor 15,14)
- *„Hozzá hasonulok a halálban, hogy ezáltal eljussak a halálból a feltámadásra is."* (Fil 3,11)
- *„A holtaknak soha többé nem lesz részük abban, ami a nap alatt végbemegy."* (Préd 9,6)
- A dúsgazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszédből világosan kiderül, hogy a halál utáni állapotból a földre nem térhet vissza senki (Lk 16,26).
- *„Mint felhő tovaszáll, eltűnik a távolban, nem tér az visz-sza, kit az alvilág elnyelt. Házába nem mehet soha többé vissza és otthona nem látja soha viszont."* (Jób 7,9-10)
- *„Még ma velem leszel a Paradicsomban"* – mondja Jézus a jobb latornak, s ezzel teljes egészében tagadja e bűnös ember számára az újraszületés szükségességét (Lk 23,43).

¤ Ha figyelmesen elolvasod ismertetőnket,

A reinkarnáció szerint:	A kinyilatkoztatás szerint:
• *Isten azonos a mindenséggel, személytelen világlélek, így tehát szeretni nem tud.*	• *Isten más, mint a teremtett világ, mely tőle függ. Isten teremtő, szerető és megszólítható SZEMÉLY.*
• *Életünk és egyéniségünk csak egy hullám az óceán felszínén, s ha elcsitul a szél, a hullám beleolvad az egésznek a tükrébe.*	• *Személyiségünk megismételhetetlen, nem folyik át más emberbe.*
• *A test a lélek börtöne; mivel a test alacsonyabb rendű nála, a léleknek ki kell szabadulnia belőle, mint ahogy valaki leveti a ruháját.*	• *Isten az embert a test és lélek egységében teremti, test és lélek ugyanazon egységében támad fel, ez őrzi meg az örök életben egyéniségünket.*
• *Mivel az ember az újraszületések sorozata után beolvad a nagy egészbe, egyéni boldogságot sosem érhet el, valójában csak a szenvedései szűnnek meg.*	• *A feltámadásban reményeink és igazi vágyaink örökre megvalósulnak, az üdvösségre jutva átéljük a személyes boldogságot, a földi élet értékei nem tűnnek el, hanem beteljesednek.*
• *Egy személytelen törvény, vagyis a végzet irányít mindent (karma), ezért valódi szabadság nem létezik.*	• *Isten gondviselése kormányozza a világot, hív minket a jóra, parancsai segítenek eligazodni az életben, de sorsunk alakításában nagy szabadságot és önállóságot ad nekünk.*
• *Mivel az ember a végzet játékszere, fölösleges igazságot keresnie, legjobb, ha beletörődik a világ menetébe, a rossz ellen sem érdemes küzdenie.*	• *Végzet nem létezik, mindent Isten szerető akarata irányít, ezért az ember keresheti és megtalálhatja az igazságot, Isten erejével képes szabadon a jót választani, van értelme küzdeni a rossz ellen. Ha Isten világos akaratát követi, jobbá teheti a világot.*
• *Valójában nem tudjuk, mi a bűnünk, miért kell bűnhődnünk és azt sem, kitől remélhetünk irgalmat vagy segítséget – itt nincs örömhír: a végzetben sem igazság, sem szeretet, sem megértés nincsen.*	• *Az ember tudhatja, mi a jó és mi a bűn, azt is, hogy a bűnért felelős, de van örömhír: ISTEN segítségére siet, irgalmával megtisztítja és felemeli. Iránt unk való szeretete oly nagy, hogy szabadulásunkért Egyszülött Fiát sem kímélte, hanem áldozatul adta, hogy „aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."*
• *Jézus csupán „megvilágosodott szellemek" (például Krisna, Buddha, régi guruk) újraszületése.*	• *Jézus megtestesülésében maga a Fiúisten jön el az emberek életébe, húsvéti feltámadásakor pedig nem újraszületik, hanem megdicsőült testben megjelenik tanítványainak, majd visszatér az Atyához és többé nem születik újra a földön. Csak a világ végén, az utolsó ítéletre „jön el ismét úgy, amint szemetek láttára a mennybe emelkedett" (ApCsel 1,11).*

¤ ha megfontoltad, amit az Egyház kezdettől fogva így tanít neked,

¤ ha megvan benned az akarat, hogy hűséges légy Isten szavához: akarata szerint gondolkozz és élj,

¤ ha szüntelenül kéred a Szentlélek segítségét,

akkor

¤ belátod, hogy a reinkarnáció hiedelme élesen ellene mond a józan észnek és keresztény hitednek;

¤ rájössz, hogy a kettőben egyszerre nem lehet hinni;

¤ megérted, hogy a reinkarnáció hiedelme – bár mintha új esélyt adna azoknak, akik tartanak attól, hogy elrontják az életüket – valójában a reménytelenség felé vezeti az embert, elveszi a kedvét attól, hogy a jobb, igazabb életért küzdjön a maga és mások számára;

¤ megújul és megerősödik barátságod az élő Krisztussal, az Isten Fiával, megtapasztalod, hogy közel van hozzád: **szeret, megbocsát és bátorít**;

¤ meglátod életed célját: az igaz és boldog élet útját.

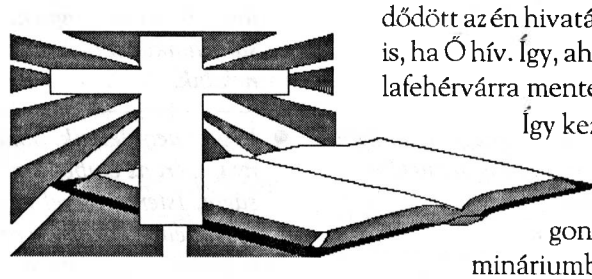
Ha ezen az úton jársz,
biztos lehetsz abban, hogy
Isten megőriz a halál után és
feltámadásodban örökre boldoggá tesz.

»Megtaláltam, akit szeret a lelkem«

TANÚSÁGTÉTEL

Szeretettel köszöntelek benneteket. Csilik János vagyok, római katolikus pap. Semjénben szolgálom az Urat. 1982. június 20-án szenteltek pappá Gyulafehérváron. Most lesz 18 éve. A kis szentképre, amit első misémen osztottam a híveknek, azt kellett írnom – és örömmel írtam – az Énekek Énekéből, hogy „megtaláltam, akit szeret a lelkem!" Ez a heuréka, a telitalálat, az Úr a telitalálat az életünkben!

Az életemről annyit szeretnék elmondani, hogy Szent Jobbon születtem, ahol Szent István jobb kezét őrizték. Van Mária Teréziának egy hivatalos papírja is, amit sajátkezűleg adott ki. Engem Szent Jobb arra figyelmeztet: „Légy Szent János és mindig a jobbat keresd! Ne elégedj meg a jóval, hanem mindig a jobbat keresd!" Amikor Szent Jobbra gondolok mindig ez jut eszembe. Ez ennek az egyházmegyének az egyetlen búcsújáróhelye.

Tehát ott születtem 1956 szeptember 20-án, egy vallásos családban, ahol hagyományosan gyakorolták a hitet. Jártam templomba, nagyon szerettem ministrálni, már 5-6 éves koromban is. Attól kezdve nagymamám azért imádkozott, hogy családjában – édesapámék heten voltak testvérek – legyen valaki pap... Lett egy apáca. Pap nem lett, bár lett volna, de a kommunizmus elvitte. De az imádság hatása, hogy ha nem is a gyereke, de a gyerekének a gyereke, vagyis az unokája pap lett. Tehát az imádság **soha** nem veszhet kárba, csak nem a mi akaratunk szerint nyer meghallgatást, hanem ahogy Isten akarja!

Nagyon szerettem templomba járni, a pap körül forogni, nagyon jól éreztem magamat, de nem tudtam mi az, hogy papság. Hat éves voltam, amikor édesanyámon keresztül szólt az Úr: „Fiam, nem akarsz pap lenni?" Mondtam, hogy „de igen, láttam, hogy milyen jó a papoknak", és mindenkinek mondtam, hogy „én pap akarok lenni". Azután ezt elfelejtettem, jöttek a serdülés évei, és amikor nyolcadikos voltam, a plébánosomon keresztül szólt Isten – mert az Úr nem mindig közvetlenül szól, hanem sokszor személyeken keresztül szólít meg bennünket. Vassulának közvetlenül szól, de nekünk általában a szomszédunkon, az ismerősünkön, a barátainkon, szüleinken keresztül. Plébánosom látta, hogy szeretek templomba járni, ministrálni, és megkérdezte, nem akarok-e pap lenni? Azt feleltem, hogy én még nem gondolkoztam ezen komolyan, de hazamegyek és gondolkozom rajta. Elmentünk futballozni és elfelejtettem gondolkozni.

A következő vasárnap találkoztunk. „János, gyere csak ide" – hívott a plébános. Odamentem. „Na gondolkoztál..." – kérdezte. „Hát akkor akarsz pap lenni?" „...hát, igen." „Írjak Fehérvárra?" „Igen." Így kezdődött az én hivatásom. De az Úr áldása van ebben is, ha Ő hív. Így, ahogy igent mondtam, aztán Gyulafehérvárra mentem és ott végeztem.

Így kezdődött az egész, a középiskolában tapasztaltam meg a gonosz lélek támadását, hogy a gonosz lélek létezik. Amikor a szemináriumba kerültem, óriási nyomás nehezedett a mellemre és egy hang állandóan azt mondta, hogy: „Eriggy haza, eriggy haza, nincs itt a helyed, nincs itt a helyed!" Mint egy lemez, állandóan mondta és mondta. Én nem tudtam, hogy ebben a belső harcban hogyan kell harcolni, és csak úgy próbáltam elnyomni magamban, de nem sikerült. Ezután 39-40 fokos lázam lett, vittek össze-vissza a kórházba, de nem tudtak rajtam segíteni, mert az analízis jó volt, tökéletes volt, a lázam mégis 39-40 fok volt. Azután hazavittek, mivel nem tudták, mi van velem és azt mondták, hogy egy év múlva menjek vissza.

Másfél hét múlva azt mondogatták a faluban: „hazajött a kispap, hazajött a kispap", pedig én csak szeminarista voltam, nem kispap. A szégyen – nem a hivatás – visszavitt Gyulafehérvárra...

18 éves voltam, amikor Isten személyesen belépett az életembe. Személyesen! Este fél 10 volt, amikor lefeküdtünk. Engem tetőtől talpig egy tűz járt át, egy isteni tűz – most is átérzem és átélem, ahányszor csak rágondolok – és megkérdezte: „János, szeretsz engem?" Azt mondtam: „Persze." „Akarsz az Én szolgám lenni?" Ő nem erőltet semmire bennünket, tiszteli a szabadságunkat. „Igen, Uram, de segíts, tudod, hogy milyen vagyok! Te ismersz engem, jobban, mint én önmagamat, de segíts!" Ez a személyes párbeszéd, ez a szerelmes párbeszéd egészen 12 óráig tartott. Úgy érzem, minden porcikámat átjárta. Azóta ebből élek, olyan ez, mint

egy kút az én számomra. Ez a szerelmes párbeszéd azóta sem szűnt meg, bár egy évig szünetelt, amikor lelki szárazságban voltam. De ez is csodálatos volt, mert azután már szerettem a közösséget. Ti is szeressétek a közösséget, mert jó az Úrral közösségben lenni, és egymással is, mert akik megújultak és szeretik az Urat, azoknak szükségük van egymásra!

Azután jött a katonaság... Elvették tőlünk a Szentírást, nem engedtek templomba, de az Úr így is közöttünk volt, mint a szerelmeseknél, akik, ha a szülők szét is akarják őket választani, annál jobban megszeretik egymást. Ez így volt velem is, annál jobban megszerettem az Urat a katonaságnál, dicsőség Neki! A katonaság után jött az elsőéves teológia, ami olyan volt, mint egy nap a sivatag után a paradicsomban. Ott gyónhattunk, áldozhattunk, rózsafüzérrel gyakorolhattuk vallásunkat, csodálatos volt!

Lelki életünkben a lelki szárazság a legtermészetesebb dolog, a tisztulás ideje. Amikor nem halljuk, nem érezzük az Urat, s úgy érezzük, hogy távol van tőlünk, pedig ilyenkor van a legközelebb hozzánk, csak másféleképpen. Én a lelki vezetőkhöz mentem, hogy megmondják nekem, mi az, amiben vagyok? Az Úr eltávozott, vagy eltűnt a hivatásom? Az mondták, voltak olyan szentek, akiknek 25 évig is eltartott ez az állapot, nyugodjak meg. Hát jó, elfogadtam. Azután egy év múlva odamentem az Oltáriszentség elé, szétnéztem – nem volt senki a kápolnában –, mert van olyan intim dolog, amit csak ketten akartunk megbeszélni... Azt mondtam: „Tudom, Uram, hogy jelen vagy az Oltáriszentségben, választ kérek Tőled és jelet. Ha hivatásom van és azt mondod, hogy maradjak, akkor maradok, ha nem, akkor szedem a sátorfámat és haza megyek. Elillant a hivatásom, csak eddig tartott?" – kérdeztem. Ekkor újra megszólalt az Úr: „Hiszed, hogy hívtalak?" „Hát persze, hiszen már rég elmentem volna." „Akkor te tedd meg a kötelességedet, a többit pedig bízd Rám!" Ez is egy kút számomra, amiből merítek. Nekem csak a felét kell megtennem, nem az Úr részét, csak az én saját részemet. Az enyémet kell megtenni jól, a lehető legjobban. Én még nem voltam elég érett ember, így odamentem a Szűzanyához is, letérdepeltem, éreztem, milyen anyámasszony katonája vagyok. „Mária, legalább a kezemet fogd meg!" Azt mondja: „Nem veszed észre, hogy az ölemben tartalak?" Hát nem vettem észre! Boldog voltam, és azóta is úgy érzem, hogy a Szűzanya az ölében tart.

Azután teltek az évek, tettem a kötelességemet, a többit pedig Istenre bíztam – próbáltam Őrá bízni. Amikor pappá szenteltek és a földre borultunk, újra feltette nekem az Úr ezt a kérdést: „János, szeretsz te Engem?" „Persze, Uram." „Akarsz te valóban az Én szolgám lenni?" „Igen, akarok, csak segíts!" Hát így történt a papszentelés... aztán az első mise – döbbenetes volt –, amikor néztem széjjel, hogy ki fog most misézni? Azt mondja az Úr: „Most te, te fogsz misézni!" „Most nem ministrálok, most misézek. Jézus, ha én kimondom a szavakat, akkor a kenyér átváltozik?" „Igen, átváltozik, és a bor is átváltozik, amikor kimondod a szavakat!" És a Lélek azt mondta: „Látod, neked is ilyen engedelmesnek kell lenned, mint amilyen engedelmes vagyok én neked, bármikor misézel, bárhol misézel: kimondod a szavakat és én engedelmeskedem, pedig Én Isten vagyok. Neked is így kell engedelmeskedned Nekem!" Megértettem. Aztán beültem a gyóntatószékbe és azt mondtam: „Uram, csak senki ne jöjjön... ők elmondják a bűneiket, hűha, mi lesz velem, milyen tanácsot adok nekik? Semmilyen tapasztalatom nincs." Aztán jött az első. Odahallgattam, elmondtam a feloldozás szavait. „Uram, most megbocsátottál neki?" „Meg. Megbocsátottam neki, Én bocsátottam meg neki." Ezek voltak az első élményeim. Először egy általános hivatásom volt, de jól jegyezzétek meg, hogy aki Istennel mélységes kapcsolatba kerül, annál megszületik a „hivatás a hivatáson belül".

A papság olyan általános hivatás, mint az orvosé. Ott is van, aki a szívvel foglalkozik, van aki ezzel-azzal, egészen konkrétan. Nekem is általános hivatásom volt az elején, de nagyon-nagyon szerettem az Urat, szerettem a Szűzanyát, a közösséget és három éven keresztül ebben az általános hivatásban mentem előre. Utána imádkoztam és a templom, ahol voltam megtelt. Az volt a hibám, hogy magyar emberekkel telt meg. Ez nagy bűn volt Caucescu idejében, hogy magyar emberekkel telik meg egy templom és többször is hivattak a securitatéra, majd kirepítettek 18 kilométerre és azt mondták: „Jól jegyezd meg, hogy ez büntető hely." Mondtam: „Maguknak lehet, de nem nekem. Én szabad vagyok, az Úr szabad gyermeke vagyok." És megkérdeztem az Urat: „Mi a Te terved? Mit csináljak? Mit tegyek?"

Nekem emberileg az volt a tervem, hogy azt a háromszáz lelket, aki nem akart jönni a templomba, hátulról fogom befuvarozni oda. Azt mondta az Úr: „Nem, nem ez a te fő hivatásod, hanem hogy papi közösséget építs!" Tudjuk ugye, hogy „fejétől bűzlik a hal", és hogy a Szentírásban azt is olvassuk, hogy még papok is tértek meg (ApCsel 6,7). Még papok is! „Kihez menjek?" – kérdeztem. És akkor megmutatta, hogy „ehhez a paphoz eriggy!" Mentem és elkezdődött a papi közösség építése... Éveken keresztül... aztán még két pap jött hozzánk, aztán még egy pap, most már vagyunk vagy huszan, akik minden héten vagy kéthetenként találkozunk. Ezelőtt két évvel már nyolcvan papot

küldtünk Rómába. Nyolcvanat, akik között voltak reformátusok, ortodoxok, görög-katolikusok, római katolikusok, mindenféle vallásúak és akikkel nagyon-nagyon jó lelki barátságban vagyunk. Hát így dolgozik az Úr, csak engedelmeskedni kell Neki és milyen csodálatosak a gyümölcsei!

Azután Tenkére kerültem, ott voltam tíz évig. „Uram, mi a Te terved?" – kérdeztem. És ott azt kaptam: „Vigyázz, mert az emberek nagyon kemények, nagyon kemény a szívük, tiszteld a szabadságukat!" Én azt mondtam: „A jót tegyétek! Megértettétek?" Kész. A többi a ti felelősségetek. Hát minden prédikáció erre kell hogy felépüljön. Azt mondja a Szentlélek, hogy tiszteld a szabadságukat, mert azt én adtam nekik, szeresd őket, te csak kínáld föl nekik a jót, hívd meg őket a jóra, a többit bízd rájuk! Mindenki a maga bőrét viszi a vásárra. Én is meg más is, hát ebben nevelődtem, és így nevelődtünk a papi közösségben. Most Semjénben vagyok. Megalakult a Szentháromság Közösség, amit a Szentlélek hozott létre. Vannak románok, magyarok, párhuzamosan megy a felújítás, különböző vallások, ortodoxok, reformátusok, görög-katolikusok. Most legutóbb is papok voltak vagy 11-en, a hívek (fiatalok inkább, fiatalok és házasok) vannak vagy kb. 250-en, a templom tele van. És hogy mennyire dolgozik a Szentlélek, hogy még egyes vallásos emberek is felhorkantak, hogy mire való ez? Jöttek hozzám a templomba, és azt mondták, hogy beszegelik a templomajtót, ide idegenek ne jöjjenek! Hogy a gonosz lélek hogy dolgozik és vallásos embereket is képes felhasználni. Most imádkozunk és böjtölünk. Ezt az Egyháztanácsot felfüggesztettem. Kérdeztem a Szentlelket, mit tegyek, és azt mondta, hogy majd az első szombaton (mert első szombaton szoktunk összejönni), amikor ezt megtámadják, attól kezdve megszünteted őket. Most pedig új Egyháztanácsot fogunk választani, mert ezek nem teljesítették azt, amire Isten meghívta őket.

A mottóm, amit 1982. július 20-án írtam a kis szent képre – *„Megtaláltam, akit szeret a lelkem"* – megvalósult. Most is ezt mondom, hála a Jóistennek, az Ő szeretetével, szerelmével tele van a szívem, a lelkem. Ezt kívánom nektek is, akik még nem fogadták el az Urat, hogy ne utasítsátok vissza! Kérjétek Jézust, lépj be az életembe! Jézus akarom, hogy dolgozz az életemben! Aki akarja, azért imádkozunk és ha hisztek, minden lehetséges. A szentpáli gondolat bekövetkezhet, lelki gyógyulások, fizikai gyógyulások történhetnek életetekben, Isten akarata szerint. Én csak azt ajánlom nektek, kérjétek az Úr kegyelmét, fogadjátok el és meglátjátok, ti is azt fogjátok mondani: *„megtaláltam, akit szeret a lelkem"* és „eljött, nem volt kár a benzinért". Amen.

Csilik János

Elhangzott Nagyváradon.

A MIATYÁNK ÍGY VIZSGÁZTAT TÉGED:

- Nem mondhatod: **ATYÁNK**, ha nem viselkedsz a mindennapi életben úgy, mint az Ő gyermeke.
- Nem mondhatod: **MI ATYÁNK**, ha lelki elzártságban élsz a melletted élő emberektől.
- Nem mondhatod: **SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED**, ha te nem tiszteled mindig az Ő nevét.
- Nem mondhatod: **JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD**, ha te a földi sikereket hajszolod, és nem várod Isten Országát.
- Nem mondhatod: **LEGYEN MEG A TE AKARATOD**, ha nem akarod elfogadni Isten akaratát a saját életedre vonatkozóan.
- Nem mondhatod: **MINDENNAPI KENYERÜNKET ADD MEG NEKÜNK MA**, ha nem törődsz azzal, hogy mások éhségén segíts.
- Nem mondhatod: **BOCSÁSD MEG VÉTKEINKET**, ha bárkivel szemben haragot táplálsz.
- Nem mondhatod: **NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE**, ha még tudatosan bűnben élsz.
- Nem mondhatod: **DE SZABADÍTS MEG A GONOSZTÓL**, ha nem harcolsz minden gonoszság ellen.
- Nem mondhatod: **MERT TIED AZ ORSZÁG, A HATALOM ÉS A DICSŐSÉG**, ha nem tudtál lemondani a földi dolgok birtoklásáról, a parancsolgatásról és a hiúságról, amely által magadnak tulajdonítod, ha valami sikerült neked.
- Nem mondhatod: **AMEN**, ha nem hallottad meg őszintén, hittel és meggyőződéssel a „Miatyánk" neked szóló Igéit.

Ismeretlen szerző

»...engedelmességet tanult...« És én?

„Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, ti is hasonló érzülettel teljetek el, mert aki testben szenvedett, szakított a bűnnel, hogy ne emberi vágyaitokat követve, hanem az Isten akarata szerint éljetek földi életetek hátralevő idejében." (1Pt 4,1-2)

Akkor még nem ismertem a fenti idézetet, annak lényegét, ma már mondhatom: kisebb-nagyobb ilyen jellegű élményeim voltak és vannak.

Alig van ember, aki azzal dicsekedhet, hogy még nem élt át valamilyen szenvedést. Magam is így vagyok ezzel. Az engem ért kellemetlen hatások megélése szempontjából életemet két részre oszthatom: megtérésem előtti és utáni időszakra.

Az első időszakot tekintve, bármilyen testi vagy lelki fájdalom, szenvedés ért, reagálásom negatív hatása nemcsak számomra volt kellemetlen, hanem környezetemre is. Türelmetlen, békétlen, káromkodó (titokban) voltam, féltem, talán még jajgattam is, nem beszélve a panaszok áradatáról.

Az ember életében a szenvedés és annak hatása, hatásának megnyilvánulása, emberi reakciója jellemet formáló, igen fontos tényező.

Isten végtelen szeretete ezt a korszakot számomra véglegesen lezárta.

Az első tudatos megtérésem 1989-ben történt. Ez a döntés lényeges változást hozott.

Életemet átadtam Jézusnak és Ő megkezdte teljes átformálásomat.

Ez eleinte igen látványosan zajlott, és most is folyamatosan történik, de már másként.

Megtapasztalva Isten gondoskodó szeretetét, ha bármilyen szenvedés, bántalom ért, türelmetlenül, szinte pánikszerűen kértem, hogy vegye el tőlem. Mint említettem, az Úr folyamatosan tanít, formál.

Sokat segít ebben a napi Szentírás-olvasás, az ima és a közösség. Megtanultam, hogy nem kell kézzel-lábbal harcolnom a szenvedések elvételéért.

„Bár Isten Fia volt, engedelmességet tanult abból, amit elszenvedett..." (Zsid 5,8).

Ki vagyok én, hogy ne vállaljak csak egy porszemnyit is Krisztus szenvedéséből? Hiszen személyesen értem szenvedett és halt meg a kereszten!

Megtérésemkor vállaltam, hogy keresztény ⇒ krisztusi ⇒ Krisztus követője akarok lenni. Ez pedig azt jelenti, Hozzá való hasonlóságra kell törekednem, ami magába foglalja a szenvedést is.

„Aki nem veszi vállára a keresztjét, s nem követ, nem méltó hozzám" (Mt 10,38).

Isten nem ad szenvedést, csak megenged. Ezzel is tanít, formál. A magam részéről szükségesnek tartom naponta átadni a szenvedéseket a Jóistennek és azokért Őt dicsőíteni. És ezt meg is teszem. Kell, hogy rábízzam, mikor és meddig hagy meg a szenvedés állapotában (legyen nekem a Te akaratod szerint). Van olyan, amikor azonnal elveszi azt, van amikor valameddig meghagyja és csak utána világosít meg, miért történt, ami történt. Így tanít néha a Mester, és ebben a felismerésben újra van miért hálát adni. Mindez nem könnyű, s talán furcsa is némelyeknek, de ott a Szentlélek, Ő segít, erőt ad és vigasztal.

Tudjuk, hogy a keresztény embert rengeteg megpróbáltatás (testi, lelki), támadás éri. Igen nehéz teher volna ez számunkra, ha nem hagyatkoznánk az Úrra.

A hitetlen ember is szenved, de nem úgy, mint mi. Számára sokszor elviselhetetlen a szenvedés.

Velünk ott a segítség.

„Gyertek hozzám, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű." (Mt 11,28-30)

Ábel József

Mi, keresztények...

III/2. rész

2. rész: Aki segít Isten gondviselő tervében...

A gondviselés kérdése előbb-utóbb minden ember életében fontossá válik. Mindannyian, csecsemőkorunktól kezdve sokszor és sok mindenben szorulunk mások segítségére, vezetésére, szeretetére és életünk folyamán sokan – saját gyermekeink és öreg szüleink mindenképpen – a mi gondoskodásunkra szorulnak... Megtapasztalhattuk azt is, hogy a legnehezebb lépés: **szeretettel** fordulni segítségre, törődésre szoruló embertársaink felé... Félünk a felelősségtől, a kellemetlenségektől, a nem megfeleléstől, a „kötelezettség"-nek tűnő feladatoktól és legfőképpen a saját életünkre előrevetülő problémáktól. Mindezen bizonytalanságok sokszor nem engedik, hogy másokról nyugodt szeretettel és örömtelin gondoskodjunk.

Ha azonban Isten szeretetére vágyunk, akkor a nehéznek tűnő helyzetekben is helyt kell állnunk, sőt bizalommal és szeretetteli odafordulással, odafigyeléssel és odaadással engednünk kell, hogy a Lélek megnyugtasson bennünket és általunk segítsen másokat, a rászorulókat, a gyengéket, az időseket, a kiszolgáltatottakat és a betegeket. Ahogy Pál írta: *„Nekünk, erőseknek az a kötelességünk, hogy elviseljük a gyengék gyarlóságát, és ne a magunk javát keressük. Törekedjék mindegyikünk embertársa javára és épülésére"* (Róm 15,1-2). *„Tanulják meg a mieink is, hogy másokkal a kényszerítő szükségben jót tegyenek, különben gyümölcstelenek lesznek"* (Tit 3,14). *„Aki övéinek, főleg háza népének nem viseli gondját, az megtagadta hitét, és rosszabb a hitetlennél"* (1Tim 5,8). A gondviselés és a szeretet fogalma Isten szótárában nem választható külön...

* * *

Megérintett, amikor Erzsi nénihez ellátogatva meghitt, családi légkörbe csöppentem... egymás felé forduló tekintetekkel, mosolyokkal, nevetéssel, kedves mondatokkal telt meg a szoba... minden azt sugallta, hogy itt egy család lakik. Tudtam, hogy ez a család nem vér szerint született, hanem a Lélek szerint, aki *„Isten családjának tagjai"*-vá (Ef 2,19) avat bennünket... A sok segítő egy nagy családot alkot, s szeretetteli gondoskodással sok érző lélek veszi körül Erzsi nénit, aki így fogalmazta ezt meg: „Ti úgy kezeltek néha, mintha én szültelek volna benneteket."

Most következő beszélgetőtársam, Feri is e lelkes segítők egyike.

Beszélgetésünk

– *Arról szeretnék beszélgetni veled, hogyan lehet megtapasztalni az isteni gondviselést és hogyan válhat valaki e gondviselés eszközévé? Látva, ahogyan a segítségre szorulók felé fordulsz, úgy gondoltam, egy erős, szeretetteli család áll mögötted, ahol te magad is láttad, tapasztaltad, „tanultad" e nyugodt, békés, a nehézségtől meg nem ijedő magatartást?*

Feri: Valóban így van. A szüleimtől kaptam az imádságos lelkületet. Mindenért imádkoztunk és továbbra is imádkozunk mind a nehéz, mind pedig az örömteli dolgokért. A másokról való gondoskodás példáját nagybátyámnál láttam, aki édesanyját, az én nagymamámat ápolta. Így számomra természetes, hogy Erzsi néni, ha reggel fölkel, akkor éhes és utána be kell vennie a gyógyszerét, hogy vannak szükségletei és segítségre szorul... Mivel én már előzőleg ismertem és sokszor láttam őt a ferenceseknél áldozni, engedélyt kértem Erzsi néni megáldoztatására, hogy számára is újra erőforrás legyen az Úr Jézus Szent Teste. Nagyon nagy ajándék volt, hogy ezt megkaptam és hogy kis Tarzicius lehettem, és vagyok a mai napig is, és örülök, hogy megerősíthetem így Erzsi nénit, mind testben, mind lélekben.

– *Mit láttál és tapasztaltál nagybátyádnál? Milyen módon ápolta édesanyját, hogy az számára nem egy kötelező teher volt, hanem a te számodra is követendő példává vált?*

Minden nagyon természetes volt, a lehető legtermészetesebb módon alakította az életét, mind a kicsi, mind a nagyobb, komolyabb dolgokban. Természetes volt minden, amit és ahogyan segített az édesanyjának. Ez nagyon mélyen belém ivódott. Amikor Erzsi nénivel találkoztam, feléledt mindaz, amit láttam; ugyanúgy egy rászoruló emberről van szó, aki azokkal az „ajándékokkal" tud élni, amelyekkel én megajándékozom őt. Ha hozok neki enni, akkor abból tud élni; ha felolvasok neki, abból tud táplálkozni. Éreztem, hogy én egy testi és lelki táplálék-forrás vagyok, amiben nagy felelősség rejlik. Megerősítjük **egymást**, ő engem, én őt.

– Tehát nem egyoldalú ez a kapcsolat, hogy te csak adsz, hanem te magad is kapsz Erzsi nénitől, aki 92 éves... és szinte csak a szavaival tud neked adni?

Így van! A szavaival, az imádságos szavaival. Nagyon nagy ajándék számomra is Erzsi néni imádságos és megbocsátó lelkülete, sokat imádkozik a szüleiért, a családtagjaiért és értünk is, akik körülötte szolgálunk, és minden betegért. Erzsi néni időnkénti fölsóhajtásai – hogy „miért tart meg engem a Jóisten", „miért nem szólít magához" – teljesen egyértelművé váltak előttem, amikor péntekenként a keresztútról elmélkedtünk: Erzsi néni a 11. állomáson éli meg azt, amit az Úr Jézus a keresztre feszítésben: a kezét-lábát nem tudja megmozdítani, oda van feszítve, teljesen kiszolgáltatott, de a legszentebb és legértékesebb imádságot mondja ki: megbocsát nekünk és az imádságaival fölajánlja szenvedését. Erzsi néni is most, amikor ezekben a kiszolgáltatott helyzetekben imádkozik és imádságos lelkületű marad, most teszi a legtöbbet, hiszen ebben a kiszolgáltatott állapotában elfogadja önmagát, és önmagát elfogadva az imádságos lelkülete nagyon sokat ér.

– Hogyan lehet hittel és emberségesen segíteni az élettől lassan távozót félelmei, fájdalmai elfogadásában, elviselésében?

Voltak Erzsi néninek is nehéz pillanatai, amikor azt mondta, hogy „most fogok meghalni", voltak halálfélelmei, ami teljesen természetes. Azt mondtam Erzsi néninek, mivel tudom, hogy nagyon szeret énekelni – szoktunk együtt énekelni Máriának –, hogy ha akkor éppen nem vagyok mellette, mert dolgozom, énekeljen és a félelmei el fognak múlni. Tudva, hogy az ördög az utolsó pillanatokat még egyszer megkísérti, mondtam, hogy imádkozzon, ahogy eddig is tette, énekeljen, és a félelmei el fognak múlni, és Istennek egy utolsó szavaként mondja ki a legszentebb imádságot, amit az Úr Jézus mondott a kereszten: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet." És nyugodjon meg, mert a lelke a lehető legjobb helyre kerül.

– Mi a titka annak, ha valaki úgy tud gondoskodni, hogy abba nem beleroppan, hanem még örömöt is – talán sok-sok örömöt is – talál benne?

Mi a titka? A nagy titok az: meglátni Krisztust a másik emberben, meglátni, hogy benne van, a lelkében. És amikor nehéz napokat él meg, akkor látni, hogy Krisztus szenved benne, és őt ilyenkor megerősíteni és ezt átélve felajánlani. Ha örül, akkor vele együtt örülni, ha szenved, akkor vele együtt szenvedni. Átérezni, hogy ha kér, akkor én vagyok a keze, és átélni, hogy mi lenne, ha én lennék abban a helyzetben, akkor mit tennék? Így hamar rádöbben az ember, hogyha ilyen helyzetbe kerülne, akkor mennyire jól esne a másik ember segítsége, amivel sok mindenhez hozzájuthatna. Így én is meghosszabbított keze lehetek, meghosszabbított lába lehetek a másiknak. Az ember abban leli örömét, hogy látja, szükség van rá, de ezt a „szükség"-et nem úgy éli meg, mint valami szörnyűséget, hanem hogy ez egy olyan szolgálat, amelyben én örömöt szerezhetek a másik embernek. És azáltal, hogy látom rajta az örömöt, bennem is öröm lesz.

– Közös életetekben milyen helye van az imádságnak?

Minden reggel első az imádság, utána jön a reggeli. Nagyon fontos a helyes értékrend, hogy nem a gyomor van az első helyen, hanem először a lelkünket etetjük meg és csak azután a testünket. Mind a kettőnknek azonos az értékrendünk. Rokonlelkek lehetünk ilyen szempontból, mert hasonlóképpen gondolkodunk. Este is együtt imádkozunk, Erzsi néni mond egy fohászt, amit nagyon szeretek vele mondani, egy esti imádságot: Ó, édes Istenem hálát rebeg lelkem... Azután a Miatyánk, Üdvözlégy a szeretteinkért, és az utolsó szavak, hogy „nyugodalmas jó éjszakát és a jó halál kegyelmét adja meg a mindenható Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében." Érzem annak sajátosságát is, hogy Erzsi néni nagy-nagy ráhagyatkozást él és tapasztal meg a Szentlélekben.

– Mondanál példát a Szentlélek segítő erejére?

Én is megtapasztaltam a Szentlélek segítségét. Például egy nagy elesés után, amikor fájdalmában olyan dolgokat is mond, hogy „miért vagyok én még mindig itt", olyankor tud krisztusi jellemmé válni az ember, ha átérzi, mit tett az Úr az Ő elesésében: kérte a mennyei Atyát, aki minden elesésből felemel, és nem hagy a porban minket. Minden elesésével tanított. Felállt és vitte az élet keresztjét, a mi bűneinkkel terhelt keresztjét. Mindenből föl lehet állni, csak Isten erejét kell kérni, és akkor Ő diadalmaskodni fog. És ott nemcsak a mi erőfeszítéseink lesznek, tudni fogjuk, kitől kaptuk az erőt és meg tudjuk köszönni Neki.

– Miért olyan ritka a mai világban az egymásról való őszinte gondoskodás? Az emberek megijednek, és ha beteg kerül a családba, sokszor máris azon gondolkodnak, hogyan tudnák őt elhelyezni, mert úgy érzik nem képesek odafigyelni egy beteg ember szükségleteire, nem tudnak gondoskodni róla, csak idegeskednek és összeroppannak a felelősség terhe alatt...

A mai rohanó világban azt tapasztalhatjuk, hogy azok az emberek a fontosak, akik termelnek, akik pénzt hoznak, akik tudnak valamiben segíteni, akik tényleg „épkézláb" emberek és a családot mind fizikálisan, mind anyagiakban tudják segíteni. Tudjuk azonban, hogy mindennek kiindulópontja Isten, aki a gyengeségben mutatja meg erejét. Ha a család eltaszítja magától „gyenge" családtagját, így a legnagyobb kincs lehetőségét választja el magától, a lelki nagyságot, az egész család lelki szívét, ahol minden dobog, mert ott van az irgalmasság lüktető ereje, s így teljesen eltörpül Isten

jelenléte a családban. Isten úgy teremtett minket, hogy nem vagyunk tökéletesek, ezáltal egymásra szorulunk, és ezért más-más ajándékokkal vagyunk megajándékozva, hogy így válhassunk kapoccsá egymás életében. Én elengedhetetlenül fontosnak tartom, hogy vállaljuk emberi gyöngeségeinket, és ha vállaljuk, akkor ne csak önmagunkban, hanem másokban is! Ha ezt tesszük, akkor a másik ember tud rajtunk segíteni, és mi is tudunk rajta segíteni... A rosszat úgy fogadom, mint amivel szembe kell néznem, le kell küzdenem és jóvá kell formálnom. Ha a rossz alatt most a szenvedést értjük, akkor a szenvedésnek az imádságos lelkületére gondolok, vagyis arra, hogy ha elfogadjuk a szenvedést az Úrtól, imádságos lélekkel fel lehet ajánlani másokért.

– *Fontos a háttér, ahonnan indulunk, és fontos, hogy kilépve is képviseljük mindazt, amit hiszünk...*

Én ha otthon vagyok, Erzsi nénivel imádkozom, vele élek, de ha elmegyek dolgozni, ott is felvállalom őt, vállalom, hogy ő van, így tud bennem erősödni a krisztusi jellem. Ahogy az Úr is mondta, aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom mennyei Atyám előtt. Fontos felvállalni a másik embert, a Krisztusban családtagját mind otthon, mind pedig a világban.

– *Te is úgy érzed, hogy Erzsi nénivel egy családba tartoztok?*

Egyszer Erzsi néni megkérdezte, hány év van közöttünk. Hatvankettő, mondtam. Ha húsz évenként számítunk egy generációt, akkor ő a dédnagymamám lehetne. Én a kapcsolatunkat pluszként élem meg, semmiben sem negatívum. Ő mélyítette el bennem Isten felé való odafordulásomat. Ha a Jóisten magához szólítja őt, én viszem tovább mindazt, amit tőle kaptam és tovább is adom. Az időmet nem vette el, illetve csak részben, de többszörösen visszaadta, hiszen olyan lelki erőt tudott adni számomra, amit úgy érzem sehol máshol nem kaphattam volna meg. Olyan erő ez, amit nem lehet egyetlen konditeremben sem biztosítani, mert nem a fizikális erő a lényeg – mindamellett, hogy fizikai munkát végzek –, de sokkal többet ér a lelki erővel végzett fizikai munka, amikor tudom, hogy valaki vár rám, valaki számít rám, valakinek fontos vagyok. Szeretnék mindig az lenni, mindig szolgálni.

– *A gondviselés vezeti Erzsi nénit, ahogy téged is hozzá vezetett, és ahogy téged is vezet általa. Ez egészen különleges példája a gondviselésnek...*

Azt hiszem, ez azért természetes, mert mindkettőnknek van egy nagyon erős Isten felé fordulásunk, s nem tartjuk egymást tehernek, hanem ajándékként éljük meg egymást. Annyira aranyos volt Erzsi néni, amikor azt mondta, hogy benne nagyon mélyen megmaradt, amikor egyszer egy vendégségben azt mondtam, hogy nekem ne egy süteményt csomagoljanak, mert mi ketten vagyunk. Ha egyet kaptam volna, biztosan megfeleztem volna Erzsi nénivel, de nagyon pici sütemény volt. Fontos, hogy meghaljak önmagamnak, és azzal foglalkozzam, hogy hol tudok én örömöt szerezni a másik embernek. Ne az legyen az első, hogy én örüljek, hanem az legyen az első, hogy hol tudok én örömöt szerezni másoknak. Nagyon fontos az ember helyes önszeretete, mert az lesz igazán gyümölcsözővé...

* * *

Ismerjük a mondást: „Nem lehet kétszer ugyanabba a folyóba lépni." Az élet fejlődik, sok minden megváltozik körülöttünk, s ezek az írások is „pillanatképek" egy-egy ember változó, fejlődő életéből. Feri életében ez a pillanatkép két és fél évet ölel fel, s talán most újabb állomás közeledik, egy keresztény család megszületése... Egyszer egy ismerősünk azt mondta, akkor érdemes az embereknek összeházasodniuk, ha már legalább háromszor jó alaposan összevesztek és kibékültek egymással. Én ma azt gondolom, hogy ennél sokkal mélyebb alapokat szerezhetnének az emberek, ha megpróbálnának legalább egy kis időt valamely rászoruló ember szolgálatában eltölteni, ennél nagyobb lelki erőpróbát és felkészülést nem tudok elképzelni...

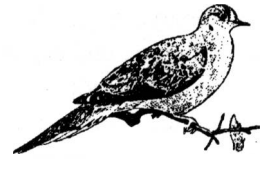
Remélhetjük, hogy mindig lesznek segítők Erzsi néni körül, akik újra tanulnak, fejlődnek, kegyelmeket élnek meg általa és vele. És remélhetjük, hogy mások is fognak adni neki és kapni tőle, hiszen ez elválaszthatatlan. És bízhatunk abban is, hogy akik már adtak és kaptak tőle, máshol és másokkal ugyanezt téve egyre közelebb kerülnek Istenhez az Ő misztikus világában; mind jobban megértve és megélve azt, amire Krisztus meghívott bennünket, hogy Isten végtelen szeretetét megtapasztalva éljünk Vele és embertársainkkal!

* * *

Itt a nyár! Sokan elutaznak, rég látott rokonokkal, idős nagyszülőkkel találkoznak szabadságuk ideje alatt. Jó alkalom lehet ez arra, hogy a másokkal való törődést „élőben" gyakorolhassuk, odafigyelve, odafordulva... a másoktól jövő hangokat és a belülről, a szív rejtekéből fakadó belső hangokat meghallva.

Sok-sok misztérium vesz bennünket körül, mintegy karnyújtásnyira vannak tőlünk, az egészen egyszerű, hétköznapi történések és események mögött rejtőzve, melyek megismeréséhez csak arra van szükségünk, hogy kinyújtsuk kezünket a másik ember felé! És tudjuk: „*Aki kezét nyújtja, megtartja a törvényt*" (Sir 29,1).

F. Merényi Ágnes

BIBLIAISKOLÁK

A Szentlélekben való megújulás első évei után világszerte kialakítottak olyan képzésformákat, amelyek segítséget nyújtanak bibliai tanulmányokhoz és a karizmák használatához.

MJBI Bibliaiskola

A Messiás-hívő zsidók gyülekezete protestáns alapon működik, megtartja a zsidó ünnepeket. A Jézushoz tartozás jeleként csupán a hitet tartja fontosnak (a keresztség szentségét és a többi szentséget elutasítja). Hisz Jézus Krisztus istenségében és Messiás voltában, hisz a Szentháromságban és az Újszövetség üzenetében.

Két megfontolás vezetett, hogy az MJBI Bibliaiskola ismertetőjét megjelentetjük lapunkban:

1. Apokaliptikus időket élünk. Akár egy világkatasztrófa is bekövetkezhet bármikor. Hiszünk az **Ige üzenetében**, *mely szerint az utolsó idők egyik jele lesz (Róm 11,5; 11,25) a zsidó nép egy részének megtérése. A Messiás-hívő zsidók talán ezt a jelet hordozzák, vagy talán előőrsei a megtért zsidók azon tömegének, akik az Ige szerint az utolsó időkben elfogadják Jézust és Neki adják életüket.*

2. Hiszünk abban, hogy eljött az idő **a sebek gyógyítására**, *Isten szeretné meggyógyítani az Ő népét. Az egyén életében a belső sérüléseknek azért kell gyógyulniuk, hogy az ember élő szeretet-kapcsolatba kerüljön Istennel és az emberekkel. Ha valaki nem törődik belső sérüléseinek gyógyításával, akkor nem tud a szeretetben kiteljesedni és megmarad agressziv, haragvó, sértődő, ellenséges magatartása. Ami érvényes az egyénnél, az érvényes a nemzetek, fajok, különböző vallási csoportok életében is. Mindkét oldalról szükséges a bűnbánat (Róm 3,9) és az Úrhoz forduló könyörgés a sebek gyógyulásáért. Így leszünk készen arra, hogy szeretettel és örömmel fogadjuk azokat, akik az utolsó időkben Krisztushoz térnek az Egyház közösségébe. Ez lehet egyben imaszándék is egyéneknek és közösségeknek, hogy begyógyuljanak azok a sebek, amelyeket az elmúlt 2000 év alatt okoztak zsidók és keresztények egymásnak.*

(Szerkesztők)

MJBI Bibliaiskola

Az alábbiakban szeretném bemutatni az MJBI Bibliaiskolát. Az előző mondatomban iskolát írtam ugyan, de a pontos megnevezésünk Messiási Zsidó Biblia Intézet. Az iskola létrejöttét az 1998-ban a Budapest Sportcsarnokban megtartott Zsidó Fesztivál előzte meg. Az iskola története természetesen távolabbra nyúlik vissza, az egy nemzetközi hálózatnak a tagja.

A 90-es évek elején a volt Szovjetunióban egy ébredési hullám keretében zsidó emberek tízezrei fogadták el Jézust, mint Messiást. Ennek következtében merült fel az igény, hogy vezetőket képezzenek a messiási mozgalom számára. Ezt követően megalakult az első MJBI Szent Pétervárott, majd 1996-ban átköltözött az ukrajnai Odesszába. Azóta létrejött még MJBI Moszkvában, Belo Horizonte városban, ami Brazíliában található és legutolsóként az argentínai Buenos Airesben. Ebbe a sorba illeszkedik a budapesti MJBI, ahol 1999 januárjában indult el a tanítás.

A következőkben szeretnék leírni néhány gondolatot az iskola céljairól, látásáról. Az elsődleges cél olyan szolgálók felkészítése, akik elhívást éreznek a zsidó nép elérésére az Evangélium üzenetével. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a zsidó nép is hallja az Evangéliumot és felismerje az Istenük által elküldött Messiást, aki nem más, mint Jézus. Kívánjuk, hogy a zsidó nép elfoglalhassa azt a helyet, amit Isten kijelölt számukra, vagyis áldássá lehessenek a nemzetek számára. Azt az üzenetet szeretnénk elvinni hozzájuk, hogy ezáltal a zsidó identitás nem lesz kevesebb, hanem több, sőt akkor válik teljessé, amikor egy zsidó ember elfogadja Jézust, mint Messiást. Fel kell ismerniük azt a tényt, hogy Isten, akitől a Tórát kapták és aki szövetséget kötött velük, soha nem fogja elvetni őket, és nem szakítja meg velük kötött szövetségét.

Szeretnénk munkálkodni a megbékélésen a kereszténység és a zsidóság között, a kereszténység részéről a múltban elkövetett bűnökért való bocsánatkérés megvalósulásáért, a zsidó nép részéről pedig annak megbocsátásáért. A zsidó népnek fel kell ismernie az Istenhez való közeledés egyedüli formáját, a hitet; a keresztény társadalomnak pedig féltékennyé kell tennie a zsidó népet, hogy felismerhesse a keresztségben Izrael Istenét. Rá kell döbbennie mindkét félnek, hogy szükségük van egymásra! Az iskola tanít a múlt bűneiről, amit a kereszténység elkövetett a zsidó nép ellen, de ezt azzal a céllal teszi, hogy ezen keresztül megindulhasson a párbeszéd és létrejöhessen a megbékélés, a kiengesztelődés a két fél között. Úgy gondolom, ezeknek a céloknak a megvalósulása Isten Lelke nélkül és a megtérés nélkül lehetetlen.

Az intézmény nyitva áll azok előtt is, akik szeretnének elvégezni egy kétéves **nappali tagozatos** Bibliaiskolát és az itt tanultakkal visszatérnek gyülekezetükbe

és tovább szolgálják Isten Országát. Felekezeti és származási háttértől függetlenül bárki tanulhat nálunk. Elvárásaink, amelyeket diákjainkkal szemben támasztunk a következők: legyen szilárd gyülekezeti háttere, szükséges lelkészi, pásztori ajánlás, tandíj fizetés. Az itt leírtak alapelvek, amelyektől esetenként egyedi elbírálás alapján eltekinthetünk. Nagyon fontosnak tartjuk a keresztény gyülekezetek vezetői tekintélyének a tiszteletben tartását, nem kívánjuk őket megkerülni, nem várjuk el a diákoktól gyülekezetük elhagyását az általunk megjelölt gyülekezetbe.

További céljaink közé tartozik a gyülekezetek közötti egység megteremtésének kimunkálása. Elengedhetetlenül szükségesnek tartjuk ezt ahhoz, hogy ébredést tudjunk átélni Magyarországon. Szeretnénk felhívni az ország figyelmét mindenfajta gyűlölet veszélyeire.

Az iskolában tanítottakról és az itt tanítókról a következőket tudom elmondani: mivel Bibliaiskola vagyunk, ezért természetesen a Biblia könyveit tanítjuk. A tantárgyak témakörei a következők: bibliai tanulmányok, lelki élet, szolgálat és vezetőség, lelki gondozás, tanácsadás, tanulmányok a zsidó népről. Az MJBI tanári karának egyik része állandó, másik része pedig magyar, izraeli, amerikai, illetve különböző európai országokból érkező messiási és keresztény vezetők. A tanítás általában hétfőtől csütörtökig tart, esetenként pénteken is van oktatás. A tanítás 8.30 és 14.15 között tart. A reggel egy félórás dicsőítéssel kezdődik és utána négy óra oktatás következik. Amennyiben pénteken nincs tanítás, arra a napra valamilyen gyakorlati szolgálatot igyekszünk beiktatni. A diákok iskolánkban héberül és angolul is tanulnak.

Szeretnék mindenkit bátorítani, akinek sikerült az érdeklődését felkelteni, hogy vegye fel a kapcsolatot velünk az alábbi módok valamelyikén:

Cím: 1149 Budapest, Kövér Lajos u. 21-23.
Levélcím: 1590 Budapest, Pf.: 244.
Telefonszám: 469-5076
Telefon/fax: 469-5077
E-mail cím: mjbi.bp@matavnet.hu

Bruckner Péter
MJBI szervező

Tartalomjegyzék

Katona István: A hit a szeretet cselekedeteiben nyilvánul meg 3
Bécser Róbert OFM: Jézus az Úr! Én megbocsátok... 1. rész 4
A feltámadásban hiszel vagy a reinkarnációban? 8
Csilik János: »Megtaláltam, akit szeret a lelkem« 10
A Miatyánk így vizsgáztat téged 12
Ábel József: »...engedelmességet tanult...« . 13
F. Merényi Ágnes: Mi, keresztények – Az isteni gondviselésről 2. rész 14
Bibliaiskolák 17

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Tel: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a Royal Press Hungary nyomdájában
Ügyvezető igazgató: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Az MJBI Bibliaiskola nappali tagozatos és kétéves. Egy félévre 25.000 forint tandíjat kell fizetni.

ISOM Bibliaiskola

Az ISOM (International School of Ministry) esti tagozatos Bibliaiskola. Az iskola kétéves (5 trimeszter, tandíj trimeszterenként 5.000 forint). Hetente egyszer van összejövetel 17-től 21 óráig. Karizmatikus szemléletű, fontosnak tartja a megtérést, a Szentlélek kiáradását, a gyógyító és szabadító szolgálatot. Főiskolai diplomát ad. Ökumenikus jellegű. Az első trimeszter témái: a hit alapjai, természetfölötti élet és gyógyulás, dicsőítés és imádás, az imádság ereje, az Evangélium lényege. Az előadás videón keresztül történik, Varga Sándor és Patrícia koordinálásával. A jelentkezőknek egyházi ajánlás szükséges.

Telefon: 357-53-33 vagy 06/30 201-40-10

Sapientia Hittudományi Főiskola

A Sapientia Hittudományi Főiskola Levelező Tagozata kifejezetten katolikusok részére szerveződött. Hetente egy alkalommal (plusz egy külön imádságos összejövetel havonta) van tanítás 4-től fél 8-ig. Egy félévre 25.000 forint tandíjat kell fizetni. Az iskola négyéves, hit-tanítói diplomát ad. Átfogó tanítást nyújt a Bibliáról, erkölcsi kérdésekről, lelki gondozásról, pedagógiáról, a hit alapjairól a katolikus Egyház szellemében.

Cím: 1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8. III. lépcső II. emelet
Telefon: 317-46-49; 317-35-74

CÍMLAP FOTÓ: Tóth Ernő;
BELSŐ OLDALAK: Wildner Dénes, Szabó Róbert, Fehér Márta

Mit gondolsz, mi fog történni, amikor növekszik benned Isten ismerete? Kitárul előtted és magával ragad a végtelen szépség, jóság, igazság, bölcsesség! Lehet nem szeretni azt, aki végtelenül jó?... aki végtelenül szép? Lehet nem szeretni azt, akiben nincs semmi rosszindulat, hamisság, hanem csupa jóság igazság? A válasz egyértelmű! Engedd, hogy magával ragadjon a végtelen! Mert így válik a földi élet megkezdett örök életté! Hiszen az nem más, mint határtalan módon megismerni és befogadni a végtelen jót. A hit által ez már most megkezdődhet benned!

Jézus hirdette:

„ Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!
Aki hisz bennem; bensejéből az Írás[Iz 44,3] szava
szerint élő víz folyói fakadnak.”
Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne
hívők részesülnek.

Jn 7, 37-38

150 Ft